

estiu

Albert Solà guanya la 35a edició del Concurs de la Cançó de Salitja

VILÒBI D'ONYAR | DdG

■ El músic Albert Solà, amb la cançó *Bon dia Texas*, va guanyar la 35a edició del Concurs de la Cançó de Salitja, celebrada el dijous 15 d'agost a la plaça dels Delmes de Salitja. El guanyador s'ha emportat un premi de 600 euros gentilesa de l'Ajuntament de Vilòbi. Solà és un cantautor que, després de formar part com a guitarrista de diferents grups de la província de Barcelona entre 2008 i 2009, el 2010 va idear el seu propi projecte en solitari. El seu primer treball és *Transparent*, un disc molt variat i amb un total de deu temes produïts per ell mateix, amb influències de pop, folk, country i funk, i amb col·laboracions com la de Clàudia Bardagi.

El segon classificat va ser Twin Picks, amb la cançó *Tres Colors*, que va obtenir un premi de 400 euros gentilesa de Canet Xirgu SL. Finalment, el tercer classificat va ser Namina, amb la cançó *De vegades*, que va rebre 100 euros en metàl·lic gentilesa de Gespromat.

El premi popular d'enguany va anar a parar a les mans de Teixi, que va interpretar *Com una petjada*. El premi popular consisteix en un cap de setmana de turisme rural a La Coma Vella, del qual es podran beneficiar entre set i nou persones.

L'espectacle Sotarrel i Toti Soler, a la Vall de Camprodon

LLANARS | DdG

■ Llanars acollirà avui l'espectacle *Sotarrel i Toti Soler* presentarà demà *Guitarra catalana* a Setcases, en el marc del 14è Festival de Música de la Vall de Camprodon.

Música, dansa, poesia i imatge es combinaran avui a les set de la tarda a la Sala de Ball de Llanars amb l'espectacle *Sotarrel*, dirigit per Joan Carles Martínez. A cavall entre la tradició i la modernitat, l'espectacle, estrenat aquest estiu, és un cant a la terra, les muntanyes i les persones que han fet el caràcter dels indrets. Per primer cop, l'actuació s'emmarca a la vall que l'ha inspirat.

Demà, en canvi, serà el torn de Toti Soler, que presentarà *Guitarra catalana* a l'església de Setcases, també a les set de la tarda. El recital mostra una selecció dels millors temes que ha escrit durant els més de 45 anys de carrera. El dia 25 d'agost, Miquel Abras i Cesk Freixas tancaran el Festival a Molló.

Talent a cabassos a Sant Feliu

Intèrprets d'excepció homenatgen Duke Ellington a la Porta Ferrada

«Memorial Duke Ellington» era el títol de l'espectacle que The American Spiritual Ensemble i la Barcelona Jazz Orquestra van presentar dijous a la nit a l'Espai Port del Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols: un homenatge al gran compositor nord-americà de jazz, en el qual va tenir una presència molt destacada la seva música sacra.

Els músics de la Barcelona Jazz Orquestra i els cantants de The American Spiritual Ensemble, en ple recital dijous a la nit a Sant Feliu de Guíxols.

LA CRÒNICA

Alfons Petit
SANT FELIU DE GUÍXOLS

El conjunt vocal nord-americà The American Spiritual Ensemble i la Barcelona Jazz Orquestra van unir dijous a la nit els seus talents (i en tenen per donar i per vendre, de talent) per oferir al Festival de la Porta Ferrada un concert pensat per homenatjar Duke Ellington (un altre que tenia talent a cabassos). Tant de talent plegat només podia donar com a resultat una nit plena a vessar de música d'una bellesa impressio-

nant, interpretada de manera excepcional per uns músics i uns cantants de primera categoria.

«Estimem el vostre país, estimem el vostre vi, però sobretot estimem la vostra gent». Aquestes paraules amb les quals el director del cor nord-americà, Everett McCorvey, va presentar el recital, s'acabarien convertint també en una mena d'esquema d'allò que oferirien als espectadors: músics i cantants van començar rememorant el vessant més jazzístic d'Ellington, per després passar al seu aspecte més espiritual, que va tenir el seu màxim exponent en els anomenats *Concerts Sacres*, una selecció dels quals va sonar a l'Espai Port del fes-

tival de Sant Feliu de Guíxols, proporcionant al públic moments d'una intensitat estremidora.

Així, les dues parts en què es va dividir el recital (un error, aquestes pauses, que va trencar el ritme i va provocar una fredor ambiental que no es mereixia l'espectacle) van començar amb temes de l'immens repertori «profà» del compositor nascut el 1899 i mort el 1974, als quals van seguir d'altres del seu també immens repertori sacre. En els inicis de les dues parts del concert van sonar peces tan emblemàtiques com *Mood Indigo*, *Take the «A» train, It don't mean a thing, Old man blues o In a mellow tone*, donant pas després a fragments dels *Concerts sacres* d'E-

llington: *Praise God, Heaven, It's freedom, Ain't but the one, The Majesty of God, Hallelujah...* Músics de l'orquestra i solistes del cor van anar demostrant aquell excepcional talent, en conjunt i també en intervencions en solitari, en un *crescendo* que va acabar portant a l'escenari (per dues vegades) el ballari de claqué Lee How, per evidenciar l'amplitud de mires amb què Duke Ellington concebia la música espiritual.

Un poderós i emotiu *Praise God and dance* va posar el punt i final al recital, que només en els bisos va deixar de banda la música de Duke Ellington: el clàssic himne gospel *Oh happy day* va acabar arrodonint un concert memorable.

Jofre Bardagi, durant la seva actuació a la coberta de «La Tirona».

Jofre Bardagi actua a la barca «La Tirona» de Banyoles

BANYOLES | DdG

■ La barca *La Tirona* de Banyoles va oferir dijous al vespre -coincidint amb la Mare de Déu d'agost- un concert de Jofre Bardagi mentre feia una volta per l'estany de Banyoles. L'actuació es va trobar emmarcada en el cicle de concerts que *La Tirona* organitza durant els dijous d'aquest estiu.

Per la coberta del catamarà hi

passaran també els propers dies Marc Serra, guanyador del concurs Dbut! de Joventuts Musicals en la modalitat de clàssica (el dia 22 d'agost); i Una de dos Tonietti, un grup de rumba altempordanès format per Aimon i Oriol Tonietti. Els dos germans d'Espinavessa van ser els creadors de la cançó del vídeo promocional de Banyoles 2012.

El Mag Xevi, en un moment del seu espectacle.

Nou èxit de la Nit d'Il·lusió de Santa Cristina d'Aro

SANTA CRISTINA D'ARO | DdG

■ La XIV Nit d'Il·lusió de Santa Cristina d'Aro va tornar a ser dimecres tot un èxit de públic, que va omplir l'Espai Ridaura del municipi. Sota la direcció del Mag Xevi, el públic assistent va gaudir d'una vetllada d'il·lusionisme a càrrec de sis artistes: el mateix Xevi, Silvana, Marin, Alana, Protat, Giro (que substituïa Pilou, que va

ser baixa a primera hora per motius de salut), que van oferir el millor del seu repertori. Un dels punts culminants va ser quan Giro va travessar la seva companya d'escenari amb un llarg pal, o quan Marin va fer levitar una caixa amb una persona a dins. Alana, per la seva banda, va separar el cap del seu cos, mentre que Silvana i Protat van divertir a tothom.

Crònica música

Joan Ventura

Els bons músics de casa nostra

FPF La proposta del Memorial Duke Ellington en el Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols presentava de plat fort The American Spiritual Ensemble, amb l'acompanyament de la Barcelona Jazz Orquestra. En realitat, els músics d'aquesta *big band* sorgida del Taller de Músics l'any 1996 van complir amb escreix la seves funcions, dirigits sense que ni es veiés pel trombó Dani Alonso, i amb el gran Ignasi Terraza al piano. També tocava el piano Tedrin Lindsay, de l'Ensemble, que a vegades s'afegeix al cor de la formació que dirigeix Everett McCorvey, que la nit de dijous era de catorze vocalistes.

Els cantants van estar tan impecables en les seves interpretacions com gasius en el conjunt del concert, ja que va quedar la sensació que tenien molt més per oferir, i la veritat és que en el mateix programa de premsa hi havia previstes una sèrie de peces que no van acabar cantant, i es van acomiadar amb el *gospel* *Oh happy day*, agraït pel públic però fora de programa.

McCorvey, que deu creure que el nivell d'anglès dels catalans és superior a la mitjana, va oferir moltes explicacions entre cançó i cançó, però no va presentar ni els músics de l'orquestra ni part dels seus vocalistes, i

McCorvey (al centre) dirigint The American Spiritual Ensemble i la Barcelona Jazz Orquestra ■ MANEL LLADÓ

va donar protagonisme al ballari de claqué Lee How.

De fet, en el conjunt de la vetllada els *Concerts sacres* de Duke Ellington hi van tenir un pes relatiu. McCorvey va explicar que els anys seixanta es va fer l'encàrrec al compositor i pianista Duke Ellington amb motiu de la inauguració d'una catedral a San Francisco. Ellington va ser un compositor molt prolífic i la seva obra és extensíssima.

La Barcelona Jazz Orquestra

és una formació de molta solvència amb piano, contrabaix, bateria i una dotzena de metalls entre els quals van brillar el clarinet, el saxo –excel·lent Víctor de Diego– i el saxo baix. Van obrir la vetllada amb una breu selecció per donar entrada als solistes de l'Ensemble amb *Don't get around much anymore* i van seguir altres peces com *Mood indigo* i *Take the "A" train*, amb la qual solia obrir els espectacles l'orquestra de Duke Ellington. En

cada tema anaven variant els cantants, entre els quals hi havia sopranos, contralts, tenors, baixos i la solista Angela M. Brown.

Van dividir les peces dels *Concerts sacres* en dos blocs: en el primer van cantar *Praise God, Heaven, Tell me it's the truth* i *My love*. Els solistes anaven canviant, però tots coneixen el seu ofici, malgrat que semblava que si no hi acabessin de posar l'ànima. Es van engrescar més amb la suite *Freedom*, que va donar

pas a l'*Ain't but the one*, i *David danced*, que va permetre lluir-se al ballari de claqué Lee How.

En la segona part van obviar gairebé la meitat del programa anunciat. Van començar fort amb cinc vocalistes, i amb *Old men blues* una nova sessió de claqué, ja redundant. La solista Brown va cantar *The Majesty of God*, i ja van saltar a l'*Hallelujah, T.G.T.T.*, i la traca final de *Praise God and dance*, amb un espectacular desplegament vocal que va animar el públic per primer cop de valent, ja que cada vegada que es picava de mans, durava de Nadal a Sant Esteve. En el programa hi havia anunciades dues peces, una de Gershwin i l'altra de Maxwell Anderson, però van escollir la solució més fàcil per engrescar la concurrència: *Oh happy day*. Van reincidir amb un bis fragmentat i tampoc se'ls va exigir res més. En total, havien interpretat set peces.

The American Spiritual Ensemble actuava ahir a la nit en el marc de les consolidades Nits de Jazz de Platja d'Aro, de la mateixa manera que fa una setmana ho va fer la Barcelona Jazz Orquestra amb la veu de Susana Sheiman. Els assistents podran comparar aquestes dues maneres d'entendre la música, i ben segur que deduiran que a casa nostra tenim uns músics de jazz extraordinaris.

Crònica música

Les Flores i el 'funky'

Joan Trillas

Palafrugell

"*Quién dice que las flores no saben cantar funky.*" Amb *Gypsy funky*, del qual forma part aquest fragment, Rosario, la Rosario González Flores –d'aquí les flores de la lletra–, filla de *La Faraona*, la grandíssima Lola, i d'*El Pescailla*, Antonio González Batista, català i de Barcelona, va irrompre dijous a la nit sobre l'escenari del Festival de Cap Roig (Cap Roig Festival, segons els organitzadors, per allò de fer marca i cada vegada, sembla, voler ser més anglosaxons). No caurem en el

tòpic de dir allò que la Rosario es va trobar un públic entregat, que volia disfrutar amb l'energia d'aquesta artista; no, no cal, ni falta que fa; és més, aquest tòpic caldria esborrar-lo de les cròniques; va ser obvi vista l'entrada i la gent –amb o sense Rolex al canell– fent l'onada. Bé, tots no, el primer secretari dels socialistes catalans i representant de l'Espanya Plural, Pere Navarro, es va mantenir estoicament assegut a la tribuna.

El recital va ser un repàs de molts dels seus títols, com ara l'àlbum *Parte de mí*, del qual va oferir cinc peces. L'escenografia, clàssica; un fons negre i poca cosa més. L'estrella era ella. Es van

donar tres moments molt emotius durant el recital, si bé per motius diversos. Van ser, de fet, uns petits homenatges: el primer, a José Manuel Ortega Heredia, *Manzanita*, mort el 2004, amb la meravellosa *Por tu ausencia*; el segon, també icònic, amb *Te quiero, te quiero*, del mestre de mestres Lluís Manuel Ferri Llopis, el gran Nino Bravo, malauradament desaparegut amb només 28 anys. I, el tercer, sentit, coherent i encara més emotiu, amb *No dudaria*, d'Antonio González Flores, el seu germà, mort el 1995. "No em cansaré de cantar les seves cançons perquè les noves generacions el coneguin." Estirp d'artistes.

Rosario, en un moment del concert al Festival de Cap Roig de Calella de Palafrugell ■ JOSÉ IRÚN (FESTIVAL DE CAP ROIG)

KIM MANRESA

Un momento del ensayo conjunto realizado ayer en la barcelonesa sala Apolo

El American Spiritual Ensemble y la Barcelona Jazz Orchestra unen fuerzas para recrear al músico en el festival de la Porta Ferrada

Todas las caras de Duke Ellington

ESTEBAN LINÉS
Barcelona

Coincidieron hace dos años en el festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols, con un repertorio de musicales de Broadway. La Barcelona Jazz Orquesta y The American Spiritual Ensemble vuelven a hacerlo hoy en idéntico escenario (Espai Port, 22.30 h), pero con un reto musical de más envergadura bautizado *Memorial Duke Ellington*, en donde interpretarán conjuntamente un repertorio seleccionado del legendario músico norteamericano, incluidos los célebres *Sacred concerts* (conciertos sacros).

Ayer, ambas formaciones –la primera, es la big band profesional más antigua de Catalunya, y la segunda es un consolidado combo capaz de un amplio registro, como los espirituales, jazz, gospel, ópera y musicales– ofrecieron un ensayo conjunto en la sala Apolo que ilustró el elevado nivel de la *joint venture*. La formación barcelonesa está dirigida por el trombonista Dani Alonso y en ella militan jóvenes *jazzmen* junto a valores experimentados como Ignasi Terraza, Xavier Figuerola, Víctor DeDiego o Matthew Simon. Ayer comentaba el propio Alonso que “es fantástico trabajar con músicos de la talla del American Ensemble porque te hacen tocar mejor, hacen que todo suene mejor”. Entre estos intérpretes a los que hace referencia el *jazzman* de Terraza se podría destacar a la soprano Angela

Brown, especialista en algunas heroínas de Verdi, y aclamada en escenarios a ambos lados del Atlántico por dar vida a Aida, Amelia, Tosca, Elisabetta o Leonora. Fue el fundador y director de la formación vocal estadounidense. Everett McCorvey, quien explicó que su concierto de hoy en Sant Feliu de Guíxols se engloba en la que ya es su decimocuarta gira española, “y en Catalunya he-

camiento muy sofisticado al jazz. Además de eso, su interés se dirigió a otro tipo de músicas en donde siempre dejó su impronta de intérprete adelantado a su tiempo. Ellington fue uno de los precursores de la música espiritual sofisticada y de calidad, lo que le mantiene actualmente como uno de los mayores referentes sin ninguna discusión”.

En el *Memorial Duke Ellington* preparado junto a la Barcelona Jazz Orchestra, la idea es ofrecer una especie de concierto espectáculo en que se han recopilado composiciones “legendarias” del célebre compositor, que se han compaginado con la voz de la mencionada Angela Brown y con la intervención en el escenario de Lee How, un cotizado bailarín de tap y claqué, así como rapero y productor musical. Este montaje interdisciplinario pretende, en opinión del fundador del grupo de espirituales, recrear los famosos *Sacred Concerts* que Duke Ellington ofreció con orquesta, cantantes, y bailarines en la catedral de San Francisco en 1960. “Además de ser un músico creativo y muy poco dado a la improvisación, aunque así lo pareciera, Ellington se iba más allá de los límites estrictamente musicales y creaba unas atmósferas perfectas”.

Sobre la big band catalana, el director norteamericano solo tuvo palabras de elogio, al ensalzar la “la energía, el ritmo y el espíritu” que caracteriza su manera de acercarse a la música, y en este caso al *spiritual*, un género que “gusta mucho en España”.

CON ‘CARMEN’

Clausura con la cía. Antonio Gades

■ La presente edición del festival que acoge Sant Feliu de Guíxols baja el telón este sábado (Espai Port, 22.30 h) con la cía. Antonio Gades y uno de sus montajes más célebres, la adaptación de la *Carmen* de Merimée, con música de Bizet. Del estreno en París de este montaje bailado, que firman el propio Gades y Carlos Saura, se cumplen ahora treinta años.

mos actuado asiduamente desde 1996 en la mayoría de los festivales musicales de verano”. La figura de Ellington le produce especial fascinación a McCorvey, pues en su opinión “él fue un pionero musical en muchos aspectos. Cuando viajaba con su big band y su música ya entonces se podía ver que el suyo era un acer-

ENTREVISTA

“La clásica se limita demasiado a su propio mundo”

Ara Malikian, violinista, inaugura el sábado el Festival de Música de Santa Cristina d’Aro

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

El violinista Ara Malikian abre este sábado la XVII edición del Festival de Música de Santa Cristina d’Aro (Baix Empordà), que este año arriesga y concentra todos los conciertos (de música de cámara) entre el 17 y el 25 de agosto. Acompañado de viola, guitarra, contrabajo y percusión, el brillante y expresivo violinista libanés de origen armenio evoca en *Colores* el viaje de los gitanos desde India hasta España, con obras de Enescu, Khachaturian, Dvořák, Rajmáninov, Piazzolla y Sarasate. Lo cuenta al teléfono desde Madrid, donde reside desde hace 15 años.

Este viaje engloba un amplísimo repertorio. ¿Cómo ha seleccionado las obras?

No se podía incluir todo, claro, sería un concierto de 88 horas, pero hemos escogido lo justo para contar esa historia, guiándonos por nuestra experiencia y nuestro propio viaje. Las combinamos teniendo en cuenta que los cíngaros inspiraron mucho a compositores como Brahms, Mendelssohn o Rajmáninov. El abanico es amplio: hay música tradicional y popular, pero también clásica.

¿Cuesta reivindicar la mú-

ra y dura, pero aprender las músicas del mundo me ayudó a interpretar a los grandes de la clásica. Descubrir la fuerza rítmica de la hindú o las armonías del jazz te cambia incluso a la hora de tocar Bach. Es una gozada aprender de todo tipo de culturas. Por desgracia, la clásica se limita demasiado a su propio mundo y estamos dejando escapar gran parte de la música hermosa que no tocamos un poco por ignorancia, porque pensamos que no vale la pena.

¿Le es más fácil imponer sus gustos al programar un concierto en esta crisis?

Sí. Antes tú proponías varios programas y los programadores escogían. Hoy, por suerte o desgracia, como no tienen dinero y han de llenar el auditorio, necesitan un repertorio que

EL PROGRAMA ‘COLORES’

El músico libanés evocará el viaje de los cíngaros desde India hasta España

REIVINDICAR EL FOLKLORE

“Todas las músicas del mundo son cultas y grandes si están bien hechas”

ARCHIVO

Malikian combina la clásica, el jazz, la música hindú o la cíngara

sica tradicional en los foros de la música culta?

Especialmente si tocas el violín, considerado tan académico y clásico, cuando en realidad ha existido siempre en el folklore y en todas las culturas. El respeto es una prioridad para mí, no estoy de acuerdo con llamar culta sólo a la música clásica, porque todas las músicas del mundo son cultas y grandes cuando están bien hechas. Siento igual respeto por la cíngara, la hindú, el jazz; se complementan. Yo empecé en la clásica pu-

guste al público. Los intérpretes tenemos más elección. Y nuestra principal preocupación es emocionar al público.

Su padre le transmite el amor por el violín en una niñez que coincide con la guerra civil del Líbano...

Fue una época difícil. Pero si pudimos hacer conciertos y ofrecer cultura al pueblo durante aquella guerra, cuando cada dos días tenías que bajar al sótano porque venían bombas, cómo no vamos a poder hacer música en la actual crisis.

KIM MANRESA

Un moment de l'assaig conjunt realitzat ahir a la sala Apolo de Barcelona

L'American Spiritual Ensemble i la Barcelona Jazz Orchestra uneixen forces per recrear el músic al festival de la Porta Ferrada

Totes les cares de Duke Ellington

ESTEBAN LINÉS
Barcelona

Van coincidir fa dos anys al festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols, amb un repertori de musicals de Broadway. La Barcelona Jazz Orquestra i The American Spiritual Ensemble tornen a fer-ho avui en idèntic escenari (Espai Port, 22.30 h), però amb un repte musical de més envergadura batejat com *Memorial Duke Ellington*, en què interpretaran conjuntament un repertori seleccionat del llegendari músic nord-americà, incloent-hi els cèlebres *Sacred concerts* (concerts sacres).

Ahir, les dues formacions –la primera, és la big band professional més antiga de Catalunya, i la segona és un consolidat combo capaç d'un ampli registre, com els espirituals, jazz, gospel, òpera i musicals– van oferir un assaig conjunt a la sala Apolo que va il·lustrar l'elevat nivell de la *joint venture*. La formació barcelonina està dirigida pel trombonista Dani Alonso i en les seves files militen joves jazzmen al costat de valors experimentats com Ignasi Terraza, Xavier Figuerola, Víctor DeDiego o Matthew Simon. Ahir comentava Alonso que “és fantàstic treballar amb músics de la talla de l'American Ensemble perquè et fan tocar millor, fan que tot soni millor”. Entre aquests intèrprets als que fa referència el jazzman de Terraza es podria destacar la soprano Angela Brown, especialista en algunes

heroïnes de Verdi, i aclamada en escenaris als dos costats de l'Atlàntic per donar vida a Aïda, Amelia, Tosca, Elisabetta o Leonora. Va ser el fundador i director de la formació vocal dels Estats Units, Everett McCorvey, el que va explicar que el seu concert d'avui a Sant Feliu de Guíxols s'engloba en la que ja és el seva catorzena gira espanyola, “i a Catalunya hem actuat assíduament

AMB 'CARMEN'

Clausura amb la companyia Gades

■ La present edició del festival que acull Sant Feliu de Guíxols baixa el teló aquest dissabte (Espai Port, 22.30 h) amb la companyia Antonio Gades i un dels seus muntatges més cèlebres, l'adaptació de la *Carmen de Merimée*, amb música de Bizet. De l'estrena a París d'aquest muntatge ballat, que firmen el mateix Gades i Carlos Saura, ara en fa trenta anys.

des del 1996 en la majoria dels festivals musicals d'estiu més importants”. A McCorvey la figura d'Ellington li produeix especial fasciació, ja que segons la seva opinió “ell va ser un pioner musical en molts aspectes. Quan viatjava amb la seva big band i amb la seva música ja es podia veure que estava fent un acostament molt

sofisticat al jazz. A més d'això, el seu interès es va dirigir a un altre tipus de músiques on sempre va deixar la seva empremta d'interès avançat al seu temps. Ellington va ser un dels precursors de la música espiritual sofisticada i de qualitat, la qual cosa el manté actualment com un dels referents més importants sense cap discussió”.

Al *Memorial Duke Ellington* preparat juntament amb la Barcelona Jazz Orchestra, la idea és oferir una mena de concert espectacular en què s'han recopilat composicions “legendàries” del cèlebre compositor, que s'han compaginat amb la veu de l'esmentada Angela Brown i amb la intervenció a l'escenari de Lee How, un cotitzat ballari de tap i claqué, així com raper, compositor i productor musical d'alt nivell. Aquest muntatge interdisciplinari pretén, segons l'opinió del fundador del grup d'espirituals, recrear els famosos *Sacred concerts* que Duke Ellington va oferir amb orquestra, cantants i ballarins a la catedral de San Francisco el 1960. “A més de ser un músic creatiu i molt poc donat a la improvisació, encara que ho semblés, Ellington anava més enllà dels límits estrictament musicals i creava unes atmosferes perfectes”.

Sobre la big band catalana, el director nord-americà només va tenir paraules d'elogi, en enaltir “l'energia, el ritme i l'esperit” que caracteritza la seva manera d'acostar-se a la música, i en aquest cas a l'espiritual, un gènere que “agrada molt a Espanya”.

ENTREVISTA

“La clàssica es limita massa al seu propi món”

Ara Malikian, violinista, inaugura dissabte el Festival de Música de Santa Cristina d'Aro

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

El violinista Ara Malikian obre aquest dissabte la XVII edició del Festival de Música de Santa Cristina d'Aro (Baix Empordà), que enguany arrisca i concentra tots els concerts –de música de cambra– entre el 17 i el 25 d'agost. Acompanyat de viola, guitarra, contrabaix i percussió, el brillant i expressiu violinista libanès d'origen armeni nascut el 1968 evoca a *Colores* el viatge que els gitans van fer des de l'Índia fins a Espanya, amb obres d'Enescu, Khachaturian, Dvorák, Rakhmàninov, Piazzolla i Sarasate. Ho explica al telèfon des de Madrid, on viu des de fa 15 anys.

Aquest viatge engloba un amplíssim repertori. Com ha seleccionat les obres?

No es podia incloure tot, esclar, seria un concert de 88 hores, però hem triat just el que calia per explicar aquesta història, guiant-nos per la nostra experiència i el nostre propi viatge. Les combinem tenint en compte que els zingars van inspirar molts compositors com Brahms, Mendelssohn o Rakhmàninov. El detall és ampli: hi ha música tradicional i popular, però també clàssica.

Costa de reivindicar la mú-

la clàssica pura i dura, però aprendre les del món em va ajudar a interpretar els grans compositors de la clàssica. Descobrir la força rítmica de la hindú o les harmonies del jazz et canvia fins i tot a l'hora de tocar Bach. És un gust aprendre de tot tipus de cultures. Per desgràcia, el clàssic es limita massa al seu món i deixem escapar gran part de la música bella que no toquem una mica per ignorància i perquè pensem que no val la pena.

Li és més fàcil imposar els seus gustos en programar un concert amb l'actual crisi?

Sí. Abans tu proposaves diversos programes i els programadors escollien. Avui, per sort o per desgràcia, com que no tenen diners i han d'omplir l'auditori, necessiten un repertori

EL PROGRAMA 'COLORES'

El músic libanès evocarà el viatge dels zingars des de l'Índia fins a Espanya

REIVINDICAR EL FOLKLORE

“Totes les músiques del món són cultes i grans quan estan ben fetes”

ARXIU

Malikian combina clàssica, jazz, la música hindú o la zingara

sica tradicional als fòrums de la música culta?

Especialment si toques el violí, considerat tan acadèmic i clàssic, oi?, quan en realitat ha estat sempre en el folklore, en totes les cultures. El respecte és una prioritat per a mi; no estic d'acord d'anomenar culta només la música clàssica, perquè totes les músiques del món són cultes i grans quan estan ben fetes. Sento el mateix respecte per la clàssica que per la zingara, la hindú o el jazz; es compleixen. Jo vaig començar en

que agradi el públic. Els intèrprets tenim més elecció. La nostra principal preocupació és emocionar el públic.

El seu pare li transmet l'amor pel violí en una infantesa que coincideix amb la guerra civil del Líban...

Va ser una època difícil. Però jo dic que si vam poder fer concerts i oferir cultura al poble durant aquella guerra, quan cada dos dies havies de baixar al soterrani perquè venien bombes, com no hem de poder fer música en la crisi actual.

Crònica fotografia

Maspons o l'espiral dels premis

Montse Frisach

Barcelona

"Un fotògraf de Barcelona, amic dels seus amics. Així es com m'agradaria que fos recordat el meu pare. *Fin de la cita*". Són les últimes paraules del parlament que el fill d'Oriol Maspons, Àlex, va fer ahir al funeral del seu pare. Familiars i nombrosos amics i companys de professió es van aplegar al tanatori de Sant Gervasi de Barcelona per acomiadar el fotògraf, mort dilluns.

Maspons era tot un referent de la fotografia a Catalunya, d'això no hi ha cap dubte. Per això Àlex Maspons, amb sentit de l'humor i sense tallar-se ni un pèl (seguint la petja del pare), es va preguntar durant el seu discurs, per què el fotògraf, que ha mort amb 84 anys, no havia rebut cap premi nacional, ni del ministeri ni de la Generalitat. "Al meu pare li agradaven molt els premis -va recordar-. Va tenir la Creu de Sant Jordi i la Medalla d'Or de la Ciutat, gràcies a Pasqual Maragall en tots dos casos. Els seus pocs reconeixements li van venir de governs socialistes, quan paradoxalment tant ell com jo estàvem als antípodes dels socialistes. El cert és que al meu pare li hauria fet il·lusió tenir el Premio Nacional de Fotografía, però ima-

Teresa Gimpera i Colita, grans amigues d'Oriol Maspons, se saluden a la sortida del funeral ■ QUIM PUIG

Colita: "L'Oriol hauria d'haver tingut algun premi nacional, almenys fa deu anys"

gino que el seu tarannà políticament incorrecte ho va impedir. Tampoc va tenir el Nacional de la Generalitat perquè per ser-ne candidat has de formar part d'una espiral de contubernis. Si havia de ser d'aquesta manera, finalment millor que no el tinguéssis." Tot això ho va dir davant del president Artur Mas i del conseller de Cultura, Ferran Mascarell, asseguts a primera fila de l'oratori. Poc després, Artur Mas assegurava als periodistes que

més val fixar-se en els premis que un té que no en els que li falten, perquè si no, "en un personatge com Maspons, tan destacat en la creació, segur que sempre en faltaria algun, i ell ja en tenia dos de molt explícits i molt grans". Mas va afegir que el premi més gran per a Maspons era l'afecte de la gent, demostrat abastament pel fet que en una data complicada, com un 14 d'agost, el lloc on es feia el funeral estigués ple de gom a gom.

Ben poc d'acord amb les paraules d'Artur Mas, hi deu estar la fotògrafa Colita, gran amiga de Maspons, que sempre ha deixat clar que el fotògraf va ser el seu mestre: "Em venia a buscar a l'escola amb Vespa quan jo tenia 20 anys. Si no hagués estat per ell jo mai no hauria fet fotos. Ell em va aviar a aquest ofici." Colita creu que Maspons hauria d'haver rebut algun premi o *premio* nacional molt abans, almenys deu anys enrere. "No és que els que són premis nacionals no s'ho mereixin, però l'Oriol té una trajectòria molt més llarga. Però lamentablement el pes de la nostra cultura a la resta de l'Estat i a fora és molt petit. Espero que encara no sigui massa tard i se li faci justícia."

Altres amics del fotògraf, com ara la model i companya de la *Gauche Divine* Teresa Gimpera, van recordar l'esperit juganer i burleta del fotògraf: "Quan anàvem a Eivissa i ens posàvem en pilotes, ell es va fer tatuar un codril de Lacoste al pit perquè en el fons continuava sent un *pijo*."

El dibuixant Òscar Nebreda, Leslie, dels *Sirex*, els galeristes Paco Revés i Hubert de Wangen, fotògrafs com ara Manel Esclusa... van ser alguns dels assistents a l'acte, amant amb música que agradava especialment a Maspons, com ara la cançó *La vie en rose* o el *When I'm 64*, dels Beatles.

Porta Ferrada recorda Ellington

L'American Spiritual Ensemble i la BJO interpreten part dels "Concerts sacres"

G. Vidal
BARCELONA

Dos anys després d'interpretar-hi un recull de melodies de Broadway, l'American Spiritual Ensemble -tot un clàssic de les programacions d'estiu a les comarques gironines- i la Barcelona Jazz Orquestra (BJO) es retroben aquesta nit en el Festival de la Porta Ferrada, a Sant Feliu de Guíxols, per fer lluir, en aquesta ocasió, el *songbook* de Duke Ellington

(1899-1974). Everett McCorvey, com aleshores, agafarà la batuta d'un espectacle amb la solista Angela Brown i la ballarina Lee How que té, entre els seus grans reclams, la interpretació -poc habitual de gaudir en format de *big band* i cor- d'una part dels *Concerts sacres* d'Ellington, una de les fites més grans del pianista i compositor. "Quan escoltes la seva música sembla que sigui improvisada, però Ellington ho escrivia tot. Els anys cinquanta, o seixanta, era increïble que un músic afroamericà pogués escriure amb tals nivells de sofisticació", manifestava ahir McCorvey durant una pausa de l'assaig que va fer a la sala Apolo de

McCorvey, amb l'American Spiritual Ensemble i la Barcelona Jazz Orquestra, ahir ■ J. LOSADA

Barcelona. Més enllà de *Praise God, Heaven* i altres fragment dels *Concerts sacres*, la banda repassarà altres peces atemorals d'Ellington, com ara *Mood indigo*. "Va ser un músic avançadíssim al seus temps, per la qual cosa la seva música es continua tocant arreu del planeta", afirmava McCorvey, que continua insistint que el seu Ensemble "no fa *gospel* sinó espirituals, a partir dels quals han nascut gèneres com el *blues*, el *jazz* i el *gospel*". La Barcelona Jazz Orquestra, que McCorvey, satisfet, es vol "endur als EUA", és la *big band* professional més veterana de Catalunya i atreu *jazzmen* de diferents generacions. ■

Sara Baras balla 'La Pepa' a Pineda de Mar

La ballarina flamenca Sara Baras continua voltant *La Pepa*, l'espectacle basat en la Constitució de Cadis, del 1812, que l'any passat es va poder veure al Festival Castell de Peralada. Avui, a partir de les 22 h, el porta a l'Espai Sant Jordi de Pineda de Mar, dins de la programació del cicle Arts d'Estiu.

Nit de folk a Gràcia amb OK! Brigada Internacional

La plaça de Sol de Gràcia torna a convertir-se un any més en la plaça del Folk, un dels escenaris principals de la festa major del barri barceloní. La programació comença avui a la nit amb el concert d'OK! Brigada Internacional, la formació que aplega músics catalans i occitans.

UNA CERIMÒNIA MUSICAL
L'assaig del Memorial Duke Ellington amb l'American Spiritual Ensemble i la Barcelona Jazz Orquestra, ahir a la Sala Apolo. PERE TORDERA

L'American Ensemble i la Barcelona Jazz Orquestra van assajar ahir a la Sala Apolo els concerts sacres de Duke Ellington. Aquesta nit els interpretaran al Festival de la Porta Ferrada, a Sant Feliu de Guíxols.

ANTONI RIBAS TUR

BARCELONA. La música espiritual afroamericana és un clam nascut de la repressió més cruel. Els esclaus dels camps de cotó del sud dels Estats Units no tenien cap llibertat, no podien tocar cap instrument i estaven separats de les seves famílies. "Van haver de crear i aprendre una nova manera de comunicar-se", explica Everett McCorvey, el director de l'American Spiritual Ensemble. Aquesta formació, acompanyada de la Barcelona Jazz Orquestra, protagonitzaran el Memorial Duke Ellington al Festival de la Porta Ferrada. Interpretaran plegats els tres concerts sacres que el músic nord-americà va compondre per a la Grace Cathedral de San Francisco. "Ellington va ser un avançat al seu temps en tot el que va compondre, per això és tan estimat i reverenciat encara avui. A més de jazz, va voler recrear la música dels espirituals", diu McCorvey.

En una pausa dels assajos que van fer a la Sala Apolo de Barcelona, McCorvey no es va estar de cantar els primers versos de *Going home* per mostrar la intensitat d'aquestes

La Porta Ferrada serà un camp de cotó

L'American Spiritual Ensemble i la Barcelona Jazz Orquestra fan plegats un homenatge a Duke Ellington

composicions. "Els Estats Units van forjar la seva veu amb aquesta música. Era un país d'immigrants que havien portat la música dels seus països, però va trobar la seva veu quan va celebrar els espirituals negres", explica el director. Ahir al migdia, la sala on assajaven l'American Spiritual Ensemble i la Barcelona Jazz Orquestra semblava un temple, tot i els rètols de les màquines de beguda i les ampolles de begudes alcohòliques que hi havia a prop dels músics i els cantants.

El llegat dispers dels espirituals

Everett McCorvey va haver de viatjar a Escandinàvia per fer recerca d'alguns dels materials que interpretaran. "Va ser gràcies al compositor txec Antonín Dvořák que la música negra va ser reconeguda -recorda McCorvey-. Va ser professor al conservatori de Nova York a finals del segle XIX i va permetre que els negres hi anessin. Ell els va ense-

Pioner
"Ellington va voler recrear la música dels espirituals", diu Everett McCorvey

nyar els rudiments de la música i ells la riquesa de la música negra". Es coneixen fins a 6.000 melodies d'espirituals. Com que les discogràfiques no volien editar els treballs de compositors negres, aquests músics les van enviar a institucions com la National Library of Congress de Washington, on se'n poden trobar moltes. "De la tradició dels espirituals van sorgir moltes formes musicals com el blues, el jazz i el gòspel", subratlla McCorvey.

Aquesta és la catorzena gira que el cor fa arreu de l'Estat, i no és la primera vegada que McCorvey treballa amb la Barcelona Jazz Orquestra. Ja van actuar junts al Festival de la Porta Ferrada fa dos anys. Aleshores van fer un concert de temes dels musicals de Broadway. "Tocar amb músics de nivell fa que toquis més bé", diu Dani Alonso, el director de la Barcelona Jazz Orquestra, la *big band* professional més antiga de Catalunya i que

compta amb músics històrics com el pianista Ignasi Terraza, els saxofonistes Xavi Figuerola i Victor de Diego, el trompetista Matthew Simmons i el trombonista Sergi Vergés.

Una música visceral i emocionant

Els integrants de l'American Spiritual Ensemble van arribar a la Sala Apolo després dels músics de la Barcelona Jazz Orquestra. La coral va actuar dimarts a Mallorca, i els cantants van venir directament de l'aeroport. Mentrestant, McCorvey assajava amb l'orquestra i els marcava els talls d'un dels temes en què participa també una ballarina de claqué. La música negra i el jazz són la música popular nord-americana, i Ellington -"com Mozart quan va compondre el *Rèquiem*", explica McCorvey- va imaginar un espectacle amb un ballari i actors per als recitatius.

"Els espirituals són una música molt commovedora i molt visceral. Quan la interpretes, has de deixar que això aflori", assegura McCorvey. Ahir, quan va reprendre l'assaig a l'Apolo després d'atendre els periodistes, va fer alçar els cantants. Quan es van posar a cantar, l'ambient es va tornar ritual. "Des de ben jove, Ellington volia arribar al públic de la música clàssica. Li agradava molt la idea d'anar a tocar al Carnegie Hall, on històricament no hi havia hagut mai negres", va recordar Dani Alonso. ■

➔ la balla tothom, a Espanya i a Amèrica. Potser la gent no sap distingir una rumba catalana de l'altra, però tant és. El que importa és que ballin.

—**¿Hi haurà composicions seves en el nou disc?**

—Sí, gairebé totes. A poc a poc vaig component, gràcies a Déu. No m'identifico com a autora, sóc sobretot una artista d'energia, però la vida em dona cançons. Encara que mai sé quan vindran. Si intento fer una cançó bonica no em surt, i després estic tocant la guitarra sense pensar en res i em surt una melodia.

—**¿Segueix valent la pena invertir diners i temps a gravar discos?**

—El format no es ven, però la música sí, i se segueix escoltant fins i tot més. Les cançons i els discos són la meua manera d'expressar-me, i la música sempre existirà. Si no, ens posarem tots molt malalts i tristos.

—**¿En quines situacions o pensaments s'ha inspirat al compondre?**

—Jo sóc molt espiritual i sempre canto a la llum i a les coses boniques de la vida. Sé que moltes de les meves cançons s'utilitzen en mètodes per a gent que té problemes i necessita força, perquè se sentin més bé. Això m'agrada: treure-li a la gent els mals rotllos i fer-la sentir bé.

—**¿Aquest és el seu paper a La Voz?**

—És una experiència maca perquè veig gent molt jove amb moltíssima il·lusió i ganes, i això em recorda la

Assaig del concert, amb el director Everett McCorvey, al centre de blau, i Ignasi Terraza, al piano, ahir a la sala Apolo.

Duke Ellington espiritual

THE AMERICAN SPIRITUAL ENSEMBLE i la Barcelona Jazz Orquestra rescaten a Porta Ferrada els 'sacred concerts' del mestre

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

«Els espirituals són la música moderna americana. És l'origen de molts estils: el jazz, el gospel, el blues...», il·lustra Everett McCorvey, el fundador i director de la prestigiosa The American Spiritual Ensemble que, en aliança amb la Barcelona Jazz Orquestra, presenta aquesta nit al festival Porta Ferrada un concert d'homenatge a Duke Ellington. El repertori rescatarà una selecció dels tres *sacred concerts* que el legendari compositor i pianista nord-americà va interpretar el 1965, el 1968 i el 1973.

Ellington es va acostar a la música litúrgica en l'última etapa de la seva vida, quan ja havia tocat el cel com un dels compositors més influents de la història del jazz. «Va ser un avançat a la seva època en molts aspectes», sosté el director. Els seus *sacred concerts*, el primer per inaugurar la catedral de San Francisco, eren tot un espectacle.

«Creava una atmosfera perfecta, amb molts elements i una increïble harmonia: la banda de jazz, els cors, els cantants d'òpera negres i fins i tot claqué». Amb aquestes mateixes cartes recrea avui McCorvey els concerts del seu admirat mestre. La soprano Angela M. Brown exercirà de solista i hi participarà el ballarí Lee How.

«Ellington va ser dels primers músics negres a escriure jazz d'una estructura tan sofisticada. Quan escoltes la seva música sembla que sigui tot improvisat, però ho escrivia tot. Era un gran repte per als intèrprets, als quals després deixava certa llibertat», informa. El *Duc* va regnar en els temps de l'apartheid, també als auditoris dels blancs. Temps de pro-

«EUA va trobar la seva veu amb els espirituals; l'origen del jazz, el gospel...», diu el director Everett McCorvey

hibicions que van arribar fins i tot a les partitures. «Les editorials no publicaven música negra i molts artistes enviaven les composicions a la Biblioteca Nacional del Congrés a Washington, on encara es guarden les peces».

L'apassionat McCorvey es remunta als orígens d'aquells espirituals que al capdavant de la seva formació ha portat per tot el món. «En aquella

Amèrica del Nord terra d'immigrants, que van portar les seves músiques d'Irlanda, d'Espanya..., el país va trobar la seva veu pròpia quan van celebrar els espirituals negres». Van començar sent la nova forma de comunicació dels esclaus. Silenciades les llengües natives i separats de les famílies, van trobar en els cànctics la seva forma d'expressió. «Hi havia unes 6.000 melodies que van derivar en molts estils».

Ritme i energia

McCorvey celebra la «meravellosa connexió» que troba sempre amb el públic espanyol. És la segona vegada que la seva formació s'uneix a la Barcelona Jazz Orquestra, una banda «fantàstica en ritme, energia i esperit» que desitja portar als EUA. Fa dos anys, també a Sant Feliu de Guíxols, van harmonitzar veus i instruments en un repàs als musicals de Broadway. Dani Alonso, la batuta de la *big band* catalana, es declara encantat amb el maridatge. «Ells et fan tocar millor, fan que el so es magnifiqui. McCorvey és un gran director, no és fàcil trobar un talent així. Amb ell tot funciona».

Vegeu el vídeo d'aquesta notícia amb el mòbil o a e-periodico.cat

Kurt Weill segons Vicky Peña

CRÒNICA L'actriu du a la Porta Ferrada la força musical de l'autor

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
SANT FELIU DE GUÍXOLS

Va néixer com a espectacle per al Grec 2000, però Vicky Peña i el pianista Jordi Camell el segueixen rescatant quan se'n presenta l'oportunitat. *Al llarg del Kurt*, un viatge per la vida i les cançons de Kurt Weill, ha tornat a trobar espai al Festival de la Porta Ferrada. La proposta segueix mantenint el seu interès per la seva vigència. Dolor, alegria, passió, compromís social i l'inequívoc toc brechtí puguen a escena passant pel tamis d'aquesta carismàtica intèrpret.

Vicky Peña va posar sobre l'escenari tota la teatralitat que exigeixen els temes del xou. I també l'heterodòxia que s'atribuïa a Lotte Lenya, la intèrpret amb qui el compositor es va casar dues vegades i que va inspirar alguna de les seves cançons. L'actriu barcelonina no segueix ni aquest model ni el d'Ute Lemper i opta per fer seves aquestes peces. Recolzant-se en els textos de Damià Barbany sobre la trajectòria artística, vital i de compromís social del músic, va teixint un muntatge que creix per moments. En ell es reflecteix l'època convulsa del naixement

Les cançons de les obres amb Brecht dominen en un xou ple de sensibilitat

i l'eclosió del nazisme que liva tocar patir, la seva col·laboració amb Brecht i el fructífer exili als escenaris de Broadway.

'MACKY...', ACTUALITZADA // La forma de dir/cantar de Vicky Peña s'acaba imposant després d'uns inicis en què li costa col·locar la veu. Les peces de l'autor amb Bertolt Brecht dominen en aquest recorregut musical. *Bilbao i La cançó dels mariners de Happy end*, les suggerents *Alabama song* i *Al jaç que t'has fet de Mahagonny* i les vibrants *Mackie el navaja* (cantada en alemany) i *Jenny de los piratas*, totes dues de *L'òpera de tres rals*, brillen al costat de *Nanna's leads* i l'estrenada i oportuna *Balada del venedor de loteria*.

Delicada a *Jen't'aime pas*, de l'època francesa de l'autor, va abordar també amb èxit *Youkali tango*, *¿Qué le mandó el soldado a su mujer?*, *Speak low*, *The saga of Jenny* i *September song* abans de fer un bis, amb una actualitzada lletra en castellà, de *Macky...* Exquisida. ■

«Els que aquest any han tingut èxit, com Pablo Alborán, treballen, i els altres anem fent»

inspiració que jo sentia de jove. Si puc ajudar algú a fer els seus somnis realitat, ho faré.

—**¿Creu que un fenomen televisiu és traslladable als escenaris?**

—Ara estem passant uns moments difícils i ens hem d'adaptar al que hi ha. Si s'ha de cantar en un bar o on sigui, es fa. Però els cantants que comencen han de saber que quan dius una veritat, el públic t'estima i és generós.

—**L'exposició televisiva, d'ha ajudat a tenir més concerts?**

—M'ha anat bé popularment, però de concerts... Els que aquest any han tingut èxit, com Pablo Alborán, treballen, i els altres anem fent. Però jo sóc de les optimistes i crec que això s'arreglarà. ■

➔ cha», la baila todo el mundo, en España y en América. Igual la gente no sabe distinguir una rumba catalana de la otra, pero da igual. Lo que importa es que bailen.

—¿Habrá composiciones tuyas en el nuevo disco?

—Sí, casi todas. Poquito a poco voy componiendo, gracias a Dios. No me identifico como autora, soy sobre todo una artista de energía, pero la vida me da canciones. Aunque nunca sé cuándo vendrán. Si intento hacer una canción bonita no me sale, y luego estoy tocando la guitarra sin pensar en nada y me sale una melodía.

—¿Sigue valiendo la pena invertir dinero y tiempo en grabar discos?

—El formato no se vende, pero la música sí, y se sigue escuchando incluso más. Las canciones y los discos son mi manera de expresarme, y la música siempre existirá. Si no, nos pondremos todos muy malos y tristes.

—¿En qué situaciones o pensamientos se ha inspirado al componer?

—Yo soy muy espiritual y siempre canto a la luz y a las cosas bonitas de la vida. Sé que muchas de mis canciones se utilizan en métodos para gente que tiene problemas y necesita fuerza, para que les sienten bien. Eso me gusta: quitar a la gente los malos rollos y hacerla sentir bien.

—¿Ese es su papel en *La Voz*?

—Es una experiencia bonita porque veo gente muy joven con muchísima ilusión y ganas, y eso me recuer-

“

«Los que este año han tenido éxito, como Pablo Alborán, trabajan, y los demás vamos haciendo»

da la inspiración que yo sentía de joven. Si puedo ayudar a alguien a hacer sus sueños realidad, lo haré.

—¿Cree que un fenómeno televisivo es trasladable a los escenarios?

—Ahora estamos pasando unos momentos difíciles y hay que adaptarse a lo que hay. Si hay que cantar en un bar o donde sea, se hace. Pero los cantantes que empiezan deben saber que cuando dices una verdad, el público te quiere y es generoso.

—La exposición televisiva, ¿le ha ayudado a tener más conciertos?

—Me ha ido bien popularmente, pero de conciertos... Los que este año han tenido éxito, como Pablo Alborán, trabajan, y los demás vamos haciendo. Pero yo soy de las optimistas y creo que esto se arreglará. ≡

Ensayo del concierto, con el director Everett McCorvey, en el centro de azul, e Ignasi Terraza, al piano, ayer en el Apolo.

Duke Ellington espiritual

THE AMERICAN SPIRITUAL ENSEMBLE y la Barcelona Jazz Orquesta rescatan en Porta Ferrada los 'sacred concerts' del maestro

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

«Los espirituales son la música moderna americana. Es el origen de muchos estilos: el jazz, el gospel, el blues...», ilustra Everett McCorvey, el fundador y director de la prestigiosa The American Spiritual Ensemble que, en alianza con la Barcelona Jazz Orquesta, presenta esta noche en el festival Porta Ferrada un concierto de homenaje a Duke Ellington. El repertorio rescatará una selección de los tres *sacred concerts* que el legendario compositor y pianista norteamericano interpretó en 1965, 1968 y 1973.

Ellington se acercó a la música litúrgica en la última etapa de su vida, cuando ya había alcanzado el cielo como uno de los compositores más influyentes de la historia del jazz. «Fue un adelantado de su época en muchos aspectos», sostiene el director. Sus *sacred concerts*, el primero para inaugurar la catedral de San Francisco, eran todo un espectáculo. «Creaba una atmósfera perfecta, con muchos elementos y una increíble armonía: la banda de jazz, los coros, los cantantes de ópera negros y hasta claqué». Con estas mismas cartas recrea hoy McCorvey los conciertos de su admirado maestro. La soprano Angela M. Brown ejercerá de solista y participará el bailarín Lee How.

«Ellington fue de los primeros músicos negros en escribir jazz de una estructura tan sofisticada. Cuando escuchas su música parece que sea todo improvisado pero lo escribía todo. Era un gran reto para los intérpretes, a los que luego dejaba cierta libertad», informa. Reinó el *Duque*, en los tiempos del *apartheid*, también en los auditorios de los blancos.

«EEUU encontró su voz con los espirituales; el origen del jazz, el gospel...», dice el director Everett McCorvey

Tiempos de prohibiciones que llegaron incluso a las partituras. «Las editoriales no publicaban música negra y muchos artistas enviaban las composiciones a la Biblioteca Nacional del Congreso en Washington, donde aún se guardan aquellas piezas».

El apasionado McCorvey se remonta a los orígenes de esos espirituales que al frente de su formación ha llevado a todo el mundo. «En

aquella Norteamérica tierra de inmigrantes, que trajeron sus músicas de Irlanda, de España..., el país encontró su voz propia cuando celebraron los espirituales negros». Empezaron siendo la nueva forma de comunicación de los esclavos. Silenciadas las lenguas nativas y separados de las familias, hallaron en los cánticos su forma de expresión. «Había unas 6.000 melodías que derivaron en muchos estilos».

Ritmo y energía

Celebra McCorvey la «maravillosa conexión» que encuentra siempre con el público español. Es la segunda vez que su formación se une a la Barcelona Jazz Orquesta, una banda «fantástica en ritmo, energía y espíritu» que desea llevar a EEUU. Hace dos años, también en Sant Feliu de Guixols, armonizaron voces e instrumentos en un repaso a los musicales de Broadway. Dani Alonzo, la batuta de la *big band* catalana, se declara encantado con el marido. «Ellos te hacen tocar mejor, hacen que el sonido se magnifique. McCorvey es un gran director, no es fácil encontrar un talento así. Con él todo funciona». ≡

Ve el vídeo de esta noticia con el móvil o en e-periodicos

Kurt Weill según Vicky Peña

CRÓNICA La actriz lleva a la Porta Ferrada la fuerza musical del autor

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
SANT FELIU DE GUIXOLS

Nació como espectáculo para el Grec-2000, pero Vicky Peña y el pianista Jordi Camell lo siguen rescatando cuando se presenta la oportunidad. *Al llarg del Kurt*, un viaje por la vida y canciones de Kurt Weill, ha vuelto a encontrar hueco en el Festival de la Porta Ferrada. La propuesta sigue manteniendo su interés por su vigencia. Dolor, alegría, pasión, compromiso social y el inequívoco toque brechtiano suben a escena pasando por el tamiz de esta carismática intérprete.

Vicky Peña puso sobre el escenario toda la teatralidad que exigen los temas del *show*. Y también la heterodoxia que se le atribuía a Lotte Lenya, la intérprete con la que el compositor se casó dos veces y que inspiró alguna de sus canciones. La actriz barcelonesa no sigue ni ese modelo ni el de Ute Lemper y opta por hacer suyas estas piezas. Apoyándose en los textos de Damià Barbany sobre la trayectoria artística, vital y de compromiso social del músico, va tejiendo un montaje que crece por momentos. En él se refleja la época convulsa del nacimiento y la eclosión

Las canciones de las obras que hizo con Brecht dominan en el 'show'

del nazismo que le tocó sufrir, su colaboración con Brecht y el fructífero exilio a Broadway.

'MACKY...' ACTUALIZADA // La forma de decir/cantar de Vicky Peña se acaba imponiendo después de unos inicios en los que le cuesta colocar la voz. Las piezas del autor con Bertolt Brecht dominan en este recorrido musical. *Bilbao* y *La cançó dels mariners de Happy end*, las sugerentes *Alabama song* y *Al jaç que t'has fet de Mahagonny* y las vibrantes *Mackie el navaja* (cantada en alemán) y *Jenny de los piratas*, ambas de *La ópera de los tres centavos*, brillan junto a *Nanna's leads* y la estrenada y oportuna *Balada del venedor de lotería*.

Delicada en *Je ne t'aime pas*, de la época francesa del autor, abordó también con éxito *Youkali tango*, *¿Qué le mandó el soldado a su mujer?*, *Speak low*, *The saga of Jenny* y *September song* antes de hacer un bis, con una actualizada letra en castellano, de Macky... Exquisita. ≡

➔ cha», la baila todo el mundo, en España y en América. Igual la gente no sabe distinguir una rumba catalana de la otra, pero da igual. Lo que importa es que bailen.

—¿Habrá composiciones tuyas en el nuevo disco?

—Sí, casi todas. Poquito a poco voy componiendo, gracias a Dios. No me identifico como autora, soy sobre todo una artista de energía, pero la vida me da canciones. Aunque nunca sé cuándo vendrán. Si intento hacer una canción bonita no me sale, y luego estoy tocando la guitarra sin pensar en nada y me sale una melodía.

—¿Sigue valiendo la pena invertir dinero y tiempo en grabar discos?

—El formato no se vende, pero la música sí, y se sigue escuchando incluso más. Las canciones y los discos son mi manera de expresarme, y la música siempre existirá. Si no, nos pondremos todos muy malos y tristes.

—¿En qué situaciones o pensamientos se ha inspirado al componer?

—Yo soy muy espiritual y siempre canto a la luz y a las cosas bonitas de la vida. Sé que muchas de mis canciones se utilizan en métodos para gente que tiene problemas y necesita fuerza, para que les sienten bien. Eso me gusta: quitar a la gente los malos rollos y hacerla sentir bien.

—¿Ese es su papel en *La Voz*?

—Es una experiencia bonita porque veo gente muy joven con muchísima ilusión y ganas, y eso me recuer-

“

«Los que este año han tenido éxito, como Pablo Alborán, trabajan, y los demás vamos haciendo»

da la inspiración que yo sentía de joven. Si puedo ayudar a alguien a hacer sus sueños realidad, lo haré.

—¿Cree que un fenómeno televisivo es trasladable a los escenarios?

—Ahora estamos pasando unos momentos difíciles y hay que adaptarse a lo que hay. Si hay que cantar en un bar o dondesea, se hace. Pero los cantantes que empiezan deben saber que cuando dices una verdad, el público te quiere y es generoso.

—La exposición televisiva, ¿le ha ayudado a tener más conciertos?

—Me ha ido bien popularmente, pero de conciertos... Los que este año han tenido éxito, como Pablo Alborán, trabajan, y los demás vamos haciendo. Pero yo soy de las optimistas y creo que esto se arreglará. ≡

Ensayo del concierto, con el director Everett McCorvey, en el centro de azul, e Ignasi Terraza, al piano, ayer en el Apolo.

Duke Ellington espiritual

THE AMERICAN SPIRITUAL ENSEMBLE y la Barcelona Jazz Orquesta rescatan en Porta Ferrada los 'sacred concerts' del maestro

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

«Los espirituales son la música moderna americana. Es el origen de muchos estilos: el jazz, el gospel, el blues...», ilustra Everett McCorvey, el fundador y director de la prestigiosa The American Spiritual Ensemble que, en alianza con la Barcelona Jazz Orquesta, presenta esta noche en el festival Porta Ferrada un concierto de homenaje a Duke Ellington. El repertorio rescatará una selección de los tres *sacred concerts* que el legendario compositor y pianista norteamericano interpretó en 1965, 1968 y 1973.

Ellington se acercó a la música litúrgica en la última etapa de su vida, cuando ya había alcanzado el cielo como uno de los compositores más influyentes de la historia del jazz. «Fue un adelantado de su época en muchos aspectos», sostiene el director. Sus *sacred concerts*, el primero para inaugurar la catedral de San Francisco, eran todo un espectáculo. «Creaba una atmósfera perfecta, con muchos elementos y una increíble armonía: la banda de jazz, los coros, los cantantes de ópera negros y hasta claqué». Con estas mismas cartas recrea hoy McCorvey los conciertos de su admirado maestro. La soprano Angela M. Brown ejercerá de solista y participará el bailarín Lee How.

«Ellington fue de los primeros músicos negros en escribir jazz de una estructura tan sofisticada. Cuando escuchas su música parece que sea todo improvisado pero lo escribía todo. Era un gran reto para los intérpretes, a los que luego dejaba cierta libertad», informa. Reinó el *Duque*, en los tiempos del *apartheid*, también en los auditorios de los blancos.

«EEUU encontró su voz con los espirituales; el origen del jazz, el gospel...», dice el director Everett McCorvey

Tiempos de prohibiciones que llegaron incluso a las partituras. «Las editoriales no publicaban música negra y muchos artistas enviaban las composiciones a la Biblioteca Nacional del Congreso en Washington, donde aún se guardan aquellas piezas».

El apasionado McCorvey se remonta a los orígenes de esos espirituales que al frente de su formación ha llevado a todo el mundo. «En

aquella Norteamérica tierra de inmigrantes, que trajeron sus músicas de Irlanda, de España..., el país encontró su voz propia cuando celebraron los espirituales negros». Empezaron siendo la nueva forma de comunicación de los esclavos. Silenciadas las lenguas nativas y separados de las familias, hallaron en los cánticos su forma de expresión. «Había unas 6.000 melodias que derivaron en muchos estilos».

Ritmo y energía

Celebra McCorvey la «maravillosa conexión» que encuentra siempre con el público español. Es la segunda vez que su formación se une a la Barcelona Jazz Orquesta, una banda «fantástica en ritmo, energía y espíritu» que desea llevar a EEUU. Hace dos años, también en Sant Feliu de Guixols, armonizaron voces e instrumentos en un repaso a los musicales de Broadway. Dani Alonzo, la batuta de la *big band* catalana, se declara encantado con el marido. «Ellos te hacen tocar mejor, hacen que el sonido se magnifique. McCorvey es un gran director, no es fácil encontrar un talento así. Con él todo funciona». ≡

Ve el vídeo de esta noticia con el móvil o en e-periodicos

Kurt Weill según Vicky Peña

CRÓNICA La actriz lleva a la Porta Ferrada la fuerza musical del autor

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
SANT FELIU DE GUIXOLS

Nació como espectáculo para el Grec-2000, pero Vicky Peña y el pianista Jordi Camell lo siguen rescataando cuando se presenta la oportunidad. *Al llarg del Kurt*, un viaje por la vida y canciones de Kurt Weill, ha vuelto a encontrar hueco en el Festival de la Porta Ferrada. La propuesta sigue manteniendo su interés por su vigencia. Dolor, alegría, pasión, compromiso social y el inequívoco toque brechtiano suben a escena pasando por el tamiz de esta carismática intérprete.

Vicky Peña puso sobre el escenario toda la teatralidad que exigen los temas del *show*. Y también la heterodoxia que se le atribuía a Lotte Lenya, la intérprete con la que el compositor se casó dos veces y que inspiró alguna de sus canciones. La actriz barcelonesa no sigue ni ese modelo ni el de Ute Lemper y opta por hacer suyas estas piezas. Apoyándose en los textos de Damià Barbany sobre la trayectoria artística, vital y de compromiso social del músico, va tejiendo un montaje que crece por momentos. En él se refleja la época convulsa del nacimiento y la eclosión

Las canciones de las obras que hizo con Brecht dominan en el 'show'

del nazismo que le tocó sufrir, su colaboración con Brecht y el fructífero exilio a Broadway.

'MACKY...' ACTUALIZADA // La forma de decir/cantar de Vicky Peña se acaba imponiendo después de unos inicios en los que le cuesta colocar la voz. Las piezas del autor con Bertolt Brecht dominan en este recorrido musical. *Bilbao* y *La cançó dels mariners de Happy end*, las sugerentes *Alabama song* y *Al jaç que t'has fet de Mahagonny* y las vibrantes *Mackie el navaja* (cantada en alemán) y *Jenny de los piratas*, ambas de *La ópera de los tres centavos*, brillan junto a *Nanna's leads* y la estrenada y oportuna *Balada del venedor de lotería*.

Delicada en *Je ne t'aime pas*, de la época francesa del autor, abordó también con éxito *Youkali tango*, *¿Qué le mandó el soldado a su mujer?*, *Speak low*, *The saga of Jenny* y *September song* antes de hacer un bis, con una actualizada letra en castellano, de Macky... Exquisita. ≡

➔ cha», la baila todo el mundo, en España y en América. Igual la gente no sabe distinguir una rumba catalana de la otra, pero da igual. Lo que importa es que bailen.

—¿Habrá composiciones tuyas en el nuevo disco?

—Sí, casi todas. Poquito a poco voy componiendo, gracias a Dios. No me identifico como autora, soy sobre todo una artista de energía, pero la vida me da canciones. Aunque nunca sé cuándo vendrán. Si intento hacer una canción bonita no me sale, y luego estoy tocando la guitarra sin pensar en nada y me sale una melodía.

—¿Sigue valiendo la pena invertir dinero y tiempo en grabar discos?

—El formato no se vende, pero la música sí, y se sigue escuchando incluso más. Las canciones y los discos son mi manera de expresarme, y la música siempre existirá. Si no, nos pondremos todos muy malos y tristes.

—¿En qué situaciones o pensamientos se ha inspirado al componer?

—Yo soy muy espiritual y siempre canto a la luz y a las cosas bonitas de la vida. Sé que muchas de mis canciones se utilizan en métodos para gente que tiene problemas y necesita fuerza, para que les sienten bien. Eso me gusta: quitar a la gente los malos rollos y hacerla sentir bien.

—¿Ese es su papel en *La Voz*?

—Es una experiencia bonita porque veo gente muy joven con muchísima ilusión y ganas, y eso me recuer-

“

«Los que este año han tenido éxito, como Pablo Alborán, trabajan, y los demás vamos haciendo»

da la inspiración que yo sentía de joven. Si puedo ayudar a alguien a hacer sus sueños realidad, lo haré.

—¿Cree que un fenómeno televisivo es trasladable a los escenarios?

—Ahora estamos pasando unos momentos difíciles y hay que adaptarse a lo que hay. Si hay que cantar en un bar o dondesea, se hace. Pero los cantantes que empiezan deben saber que cuando dices una verdad, el público te quiere y es generoso.

—La exposición televisiva, ¿le ha ayudado a tener más conciertos?

—Me ha ido bien popularmente, pero de conciertos... Los que este año han tenido éxito, como Pablo Alborán, trabajan, y los demás vamos haciendo. Pero yo soy de las optimistas y creo que esto se arreglará. ≡

Ensayo del concierto, con el director Everett McCorvey, en el centro de azul, e Ignasi Terraza, al piano, ayer en el Apolo.

Duke Ellington espiritual

THE AMERICAN SPIRITUAL ENSEMBLE y la Barcelona Jazz Orquesta rescatan en Porta Ferrada los 'sacred concerts' del maestro

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

«Los espirituales son la música moderna americana. Es el origen de muchos estilos: el jazz, el gospel, el blues...», ilustra Everett McCorvey, el fundador y director de la prestigiosa The American Spiritual Ensemble que, en alianza con la Barcelona Jazz Orquesta, presenta esta noche en el festival Porta Ferrada un concierto de homenaje a Duke Ellington. El repertorio rescatará una selección de los tres *sacred concerts* que el legendario compositor y pianista norteamericano interpretó en 1965, 1968 y 1973.

Ellington se acercó a la música litúrgica en la última etapa de su vida, cuando ya había alcanzado el cielo como uno de los compositores más influyentes de la historia del jazz. «Fue un adelantado de su época en muchos aspectos», sostiene el director. Sus *sacred concerts*, el primero para inaugurar la catedral de San Francisco, eran todo un espectáculo. «Creaba una atmósfera perfecta, con muchos elementos y una increíble armonía: la banda de jazz, los coros, los cantantes de ópera negros y hasta claqué». Con estas mismas cartas recrea hoy McCorvey los conciertos de su admirado maestro. La soprano Angela M. Brown ejercerá de solista y participará el bailarín Lee How.

«Ellington fue de los primeros músicos negros en escribir jazz de una estructura tan sofisticada. Cuando escuchas su música parece que sea todo improvisado pero lo escribía todo. Era un gran reto para los intérpretes, a los que luego dejaba cierta libertad», informa. Reinó el *Duque*, en los tiempos del *apartheid*, también en los auditorios de los blancos.

«EEUU encontró su voz con los espirituales; el origen del jazz, el gospel...», dice el director Everett McCorvey

Tiempos de prohibiciones que llegaron incluso a las partituras. «Las editoriales no publicaban música negra y muchos artistas enviaban las composiciones a la Biblioteca Nacional del Congreso en Washington, donde aún se guardan aquellas piezas».

El apasionado McCorvey se remonta a los orígenes de esos espirituales que al frente de su formación ha llevado a todo el mundo. «En

aquella Norteamérica tierra de inmigrantes, que trajeron sus músicas de Irlanda, de España..., el país encontró su voz propia cuando celebraron los espirituales negros». Empezaron siendo la nueva forma de comunicación de los esclavos. Silenciadas las lenguas nativas y separados de las familias, hallaron en los cánticos su forma de expresión. «Había unas 6.000 melodias que derivaron en muchos estilos».

Ritmo y energía

Celebra McCorvey la «maravillosa conexión» que encuentra siempre con el público español. Es la segunda vez que su formación se une a la Barcelona Jazz Orquesta, una banda «fantástica en ritmo, energía y espíritu» que desea llevar a EEUU. Hace dos años, también en Sant Feliu de Guixols, armonizaron voces e instrumentos en un repaso a los musicales de Broadway. Dani Alonzo, la batuta de la *big band* catalana, se declara encantado con el marido. «Ellos te hacen tocar mejor, hacen que el sonido se magnifique. McCorvey es un gran director, no es fácil encontrar un talento así. Con él todo funciona». ≡

Ve el vídeo de esta noticia con el móvil o en e-periodicos

Kurt Weill según Vicky Peña

CRÓNICA La actriz lleva a la Porta Ferrada la fuerza musical del autor

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
SANT FELIU DE GUIXOLS

Nació como espectáculo para el Grec-2000, pero Vicky Peña y el pianista Jordi Camell lo siguen rescatando cuando se presenta la oportunidad. *Al llarg del Kurt*, un viaje por la vida y canciones de Kurt Weill, ha vuelto a encontrar hueco en el Festival de la Porta Ferrada. La propuesta sigue manteniendo su interés por su vigencia. Dolor, alegría, pasión, compromiso social y el inequívoco toque brechtiano suben a escena pasando por el tamiz de esta carismática intérprete.

Vicky Peña puso sobre el escenario toda la teatralidad que exigen los temas del *show*. Y también la heterodoxia que se le atribuía a Lotte Lenya, la intérprete con la que el compositor se casó dos veces y que inspiró alguna de sus canciones. La actriz barcelonesa no sigue ni ese modelo ni el de Ute Lemper y opta por hacer suyas estas piezas. Apoyándose en los textos de Damià Barbany sobre la trayectoria artística, vital y de compromiso social del músico, va tejiendo un montaje que crece por momentos. En él se refleja la época convulsa del nacimiento y la eclosión

Las canciones de las obras que hizo con Brecht dominan en el 'show'

del nazismo que le tocó sufrir, su colaboración con Brecht y el fructífero exilio a Broadway.

'MACKY...', ACTUALIZADA // La forma de decir/cantar de Vicky Peña se acaba imponiendo después de unos inicios en los que le cuesta colocar la voz. Las piezas del autor con Bertolt Brecht dominan en este recorrido musical. *Bilbao* y *La cançó dels mariners de Happy end*, las sugerentes *Alabama song* y *Al jaç que t'has fet de Mahagonny* y las vibrantes *Mackie el navaja* (cantada en alemán) y *Jenny de los piratas*, ambas de *La ópera de los tres centavos*, brillan junto a *Nanna's leads* y la estrenada y oportuna *Balada del venedor de lotería*.

Delicada en *Je ne t'aime pas*, de la época francesa del autor, abordó también con éxito *Youkali tango*, *¿Qué le mandó el soldado a su mujer?*, *Speak low*, *The saga of Jenny* y *September song* antes de hacer un bis, con una actualizada letra en castellano, de Macky... Exquisita. ≡

Crònica fotografia

Maspons o l'espiral dels premis

Montse Frisach

Barcelona

"Un fotògraf de Barcelona, amic dels seus amics. Així es com m'agradaria que fos recordat el meu pare. *Fin de la cita*". Són les últimes paraules del parlament que el fill d'Oriol Maspons, Àlex, va fer ahir al funeral del seu pare. Familiars i nombrosos amics i companys de professió es van aplegar al tanatori de Sant Gervasi de Barcelona per acomiadar el fotògraf, mort dilluns.

Maspons era tot un referent de la fotografia a Catalunya, d'això no hi ha cap dubte. Per això Àlex Maspons, amb sentit de l'humor i sense tallar-se ni un pèl (seguint la petja del pare), es va preguntar durant el seu discurs, per què el fotògraf, que ha mort amb 84 anys, no havia rebut cap premi nacional, ni del ministeri ni de la Generalitat. "Al meu pare li agradaven molt els premis -va recordar-. Va tenir la Creu de Sant Jordi i la Medalla d'Or de la Ciutat, gràcies a Pasqual Maragall en tots dos casos. Els seus pocs reconeixements li van venir de governs socialistes, quan paradoxalment tant ell com jo estàvem als antípodes dels socialistes. El cert és que al meu pare li hauria fet il·lusió tenir el Premio Nacional de Fotografia, però ima-

Teresa Gimpera i Colita, grans amigues d'Oriol Maspons, se saluden a la sortida del funeral ■ QUIM PUIG

Colita: "L'Oriol hauria d'haver tingut algun premi nacional, almenys fa deu anys"

gino que el seu tarannà políticament incorrecte ho va impedir. Tampoc va tenir el Nacional de la Generalitat perquè per ser-ne candidat has de formar part d'una espiral de contubernis. Si havia de ser d'aquesta manera, finalment millor que no el tinguéssis." Tot això ho va dir davant del president Artur Mas i del conseller de Cultura, Ferran Mascarell, asseguts a primera fila de l'oratori. Poc després, Artur Mas assegurava als periodistes que

més val fixar-se en els premis que un té que no en els que li falten, perquè si no, "en un personatge com Maspons, tan destacat en la creació, segur que sempre en faltaria algun, i ell ja en tenia dos de molt explícits i molt grans". Mas va afegir que el premi més gran per a Maspons era l'afecte de la gent, demostrat abundantment pel fet que en una data complicada, com un 14 d'agost, el lloc on es feia el funeral estigués ple de gom a gom.

Ben poc d'acord amb les paraules d'Artur Mas, hi deu estar la fotògrafa Colita, gran amiga de Maspons, que sempre ha deixat clar que el fotògraf va ser el seu mestre: "Em venia a buscar a l'escola amb Vespa quan jo tenia 20 anys. Si no hagués estat per ell jo mai no hauria fet fotos. Ell em va aviar a aquest ofici." Colita creu que Maspons hauria d'haver rebut algun premi o *premio* nacional molt abans, almenys deu anys enrere. "No és que els que són premis nacionals no s'ho mereixin, però l'Oriol té una trajectòria molt més llarga. Però lamentablement el pes de la nostra cultura a la resta de l'Estat i a fora és molt petit. Espero que encara no sigui massa tard i se li faci justícia."

Altres amics del fotògraf, com ara la model i companya de la *Gauche Divine* Teresa Gimpera, van recordar l'esperit juganer i burleta del fotògraf: "Quan anàvem a Eivissa i ens posàvem en pilotes, ell es va fer tatuar un codril de Lacoste al pit perquè en el fons continuava sent un *pijo*."

El dibuixant Òscar Nebreda, Leslie, dels Sirex, els galeristes Paco Revés i Hubert de Wangen, fotògrafs com ara Manel Esclusa... van ser alguns dels assistents a l'acte, amant amb música que agradava especialment a Maspons, com ara la cançó *La vie en rose* o el *When I'm 64*, dels Beatles.

Porta Ferrada recorda Ellington

L'American Spiritual Ensemble i la BJO interpreten part dels "Concerts sacres"

G. Vidal
BARCELONA

Dos anys després d'interpretar-hi un recull de melodies de Broadway, l'American Spiritual Ensemble -tot un clàssic de les programacions d'estiu a les comarques gironines- i la Barcelona Jazz Orquestra (BJO) es retroben aquesta nit en el Festival de la Porta Ferrada, a Sant Feliu de Guíxols, per fer lluir, en aquesta ocasió, el *songbook* de Duke Ellington

(1899-1974). Everett McCorvey, com aleshores, agafarà la batuta d'un espectacle amb la solista Angela Brown i la ballarina Lee How que té, entre els seus grans reclams, la interpretació -poc habitual de gaudir en format de *big band* i cor- d'una part dels *Concerts sacres* d'Ellington, una de les fites més grans del pianista i compositor. "Quan escoltes la seva música sembla que sigui improvisada, però Ellington ho escrivia tot. Els anys cinquanta, o seixanta, era increïble que un músic afroamericà pogués escriure amb tals nivells de sofisticació", manifestava ahir McCorvey durant una pausa de l'assaig que va fer a la sala Apolo de

McCorvey, amb l'American Spiritual Ensemble i la Barcelona Jazz Orquestra, ahir ■ J. LOSADA

Barcelona. Més enllà de *Praise God, Heaven* i altres fragment dels *Concerts sacres*, la banda repassarà altres peces atemorals d'Ellington, com ara *Mood indigo*. "Va ser un músic avançadíssim al seus temps, per la qual cosa la seva música es continua tocant arreu del planeta", afirmava McCorvey, que continua insistint que el seu Ensemble "no fa *gospel* sinó espirituals, a partir dels quals han nascut gèneres com el *blues*, el *jazz* i el *gospel*". La Barcelona Jazz Orquestra, que McCorvey, satisfet, es vol "endur als EUA", és la *big band* professional més veterana de Catalunya i atreu *jazzmen* de diferents generacions. ■